

ЗА ИНФОХОЛИЗМА ИЛИ КОЙ СЕ СТРАХУВА ОТ ИНФОХОЛИЦИТЕ?

Ще отговоря на риторичния въпрос, но най-напред няколко уточнения. Аз съм пристрастен и евентуално политически некоректен при формулирането на своята позиция.

Пристрастен – защото считам за чест, че хора като Кин Стоянов и Емил Янев ми позволиха да се нарека техен приятел. Пристрастен – защото ме направиха един от тях, онези съвременни журналистически нови издания на Дон Кихот, които търсят истината за миналото, добротата на настоящето и надеждата за бъдещето посредством знанията за обществото, аргументите на образования, талантлив човек и душевната доброта на истинския християнин. Пристрастен – защото пред очите ми се формира кръгът на инфохолиците, които наистина имат интелектуалния капацитет да се нарекат народни будители (т.е. реалния, а не измислен духовен елит на нацията).

Същевременно съм и политически некоректен – защото няма да се постарая да бъда обективен и да представя другата страна в несъществуващия професионален дебат по равностоеен начин. Политически некоректен, защото „инфохолизмът“ е идеологическа и професионална платформа, която трябва да се защитава със страст и аргументи, особено 25 години след 1989 г., когато по странен начин се посяга на свободата на словото. Некоректен, защото не може да има политическа коректност, когато качените онлайн предавания на елитния кръг бяха свалени от сайта и даже изтрити. Така беше изтрит елемент от историческата и културната памет на нашата нация и аз професионално и човешки не мога да се съглася с това.

Кой? Се страхува?

„Инфохолизмът“ като платформа възникна благодарение на енергията, труда, оригиналното мислене и иновационния подход на тандема Кин – Емил през 2007 г. За около 6 пълни години оттогава зад това стои неуморен труд и толкова необходимата днес колективна работа в мрежа на интелектуалци, които иначе трудно работят заедно поради огромното си его. Става въпрос за нещо уникално, не само за нашето

радио, но и в международен план. Това са 52 седмици годишно x 6 часа пряк ефир x 6 години = 1872 ч ефир, през който се минали минимум 2000 гости – българи и чужденци, учени и експерти, млади и стари, мъже и жени. Към тях трябва да прибавим и още 52 седмици x 4 часа x 6 години = 1248 ч пряк ефир или запис на иновативни интелектуални радиоигри, радиоромани с продължения и др. Не споменаваме и изнесените предавания от „Тебеширения кръг“. Какъв е изводът?

„Холизъмът“, произведен от „уърко-холизъм“ означава точно такъв тип всеотдайна работа. Вероятно „кой“ се страхува от хората, които работят, от хората, които имат иновативни идеи, от хората, които могат да бъдат морални и експертни корективи на онова, което става около нас. Наистина си струва страхът – та представяте ли си докъде бихме стигнали, ако все повече хора се запалят от подобен тип „холизъм“!!!

Освен това същностна част на платформата е и думата „инфо“. Няма и не може да има истинска, безпристрастна, обективна и социалнозначима журналистика без „инфо“-то да се превърне в кредо. „Кой“ очевидно не се интересува от правдивата и интелектуално коментирана информация, а смея да си помисля, че и дори се страхува от нея. Онова, което впечатляваше винаги слушателите на „Инфохолиците“ беше ерудицията на събеседниците, подготвеността на двамата интервюиращи за теми, вариращи от нанотехнологиите до особеностите на мизансцена в творческия процес, новаторските трактовки на утвърдени теоретични постановки.

Като историк и специалист по международна политика мога да твърдя с професионална увереност, че пред микрофоните на предаването мина „цветът“ на българската историография – сред тях и колеги, които вече ги няма, много утвърдени учени, специалисти от различни градове и университети, архивисти и музейни дейци, участници в събитията. Обхватът на темите не познаваше географски или хронологически граници, нито се ограничаваше до конкретна теоретична или идеологическа аргументация. Много важен беше и другият компонент във всички предавания – не само историческите – това беше трибуната, която се даваше на млади хора, на студенти, докторанти, млади откриватели и изследователи, на чудаци-откриватели или любители, които често тласкат напред прогреса в технологиите и науката.

Вероятно точно такава целева група на експерти и познавачи предизвиква страховете на съвременните модератори на медийния пазар. Според мен ОНЗИ или ОНЕЗИ, които се страхуват от ИНФОХОЛИЦИТЕ са хора, които са:

- мързеливи и ги е страх от много всеотдайна работа;
- лаици в своята сфера и във всичко останало, които ги е страх от експертната ерудиция на инфохолиците;
- консервативно-мислещи догматици, които не могат да излязат от доспехите на онова, което знаят и от ограничените новаторски идеи на съвременния чалга-хол в неговия радио-вариант и „експресната“ практическа информация;
- вълци-единаци, презиращи всички онези, които с доброта и постоянство се мъчат да работят в екип и мрежи; и накрая
- ръководители на национални обществени медии, плащани от нашите данъци, които подобно на ръководители – сатрапи отнеха възможността на една самосъздадена експертна мрежа, даваща съвети и обучаваща млади и стари да намерят възможност да изкажат идеите си и да достигнат до очакващата ги аудитория.

Кин и Емил са прекрасни журналисти и социалноактивни граждани със своя жизнена позиция и готовност ненаатрапчиво да споделят своята гледна точка и да образуват аудиторията. Те ще се оправят в живота и ще намерят нова журналистическа форма за осъществяването на подобна обществена мисия. Същото се отнася и за гостите в техните предавания. Единственият губещ са онези, страхуващите се... За съжаление – и аудиторията на БНР и Радио „София“.

*доц. д-р Костадин Грозев
преподавател в Историческия факултет на СУ
Носител на приза „Инфохолик на 2008 г.“*

Първа част: ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО

„Мило потомство!

Ако не си станало по-справедливо, по-миролюбиво и общо взето по-разумно, отколкото сме ние (или бяхме), *тогава няма какво: върви по дяволите!*

Изказвайки това смирено пожелание, с дълбоко уважение,
аз съм (или бях) твой:

Алберт Айнщайн“

ПРАВИ КАКВОТО ТРЯБВА, ДА СТАВА КАКВОТО ЩЕ!

Върховната морална дилема на граф Лев Николаевич Толстой. Кога е изречена или написана тя? И чрез кой от многобройните му герои? А може би е реплика на действащо лице в някоя от пиесите на великия писател? Или трябва да я търсим нейде в огромната кореспонденция, която тръгва от Ясна поляна по всички посоки на Русия и света?

Знае се точно: това ключово изречение яснополянският мъдрец-максималист отправя към всички. Но най-вече към себе си. Вписано е не къде да е, а в дневника на писателя. И записът е направен не кога да е, а на 27 октомври 1910 година, ден преди съдбоносния 28 октомври, когато Човекът-съвест напуска свидната на сърцето му Ясна поляна, за да поеме вечния път в посока, която и до днес остава неразгадана. Следват десет исторически дни, през свирепия руски мраз, в зле отоплявания влаков вагон. „Великото бягство“, както някои си позволяват да го назовават, ще приключи трагично в къщичката на началника на никому дотогава неизвестната междинна гаричка Астапово. Със смъртта на писателя.

За фразата. Твърди се, че всъщност Лев Николаевич е вписал в дневника само първата част на максимата. И направил това на френски. Държал е тя да бъде като в оригинала. Защото всъщност знаменитото изречение е една от безбройните френски пословици. Граф Толстой обаче го приема като морален императив. И го споменава твърде често. Особено в тия последни месеци и дни, преживени в имението. Никой не допуска, че в тези прости думички той закодира собствената си участ. Че всъщност той решава и че дори вече е решил проблема на проблемите в своя житейски кръстопът. За това мнозина се сещат по-късно. И си дават сметка, че жребият е бил хвърлен. Път назад вече няма.

Светът познава само още едно друго така съдбовно изречение. Изречено е от Шекспир чрез неговия разпътен герой Хамлет, Принц

Датски. И то гласи: „Да бъдеш или да не бъдеш“. По ирония на съдбата приживе Толстой се отнася резервирано към Шекспир. Но когато работи с гении, Времето си знае работата: от двете максими – една върховна морална квинтесенция.